

ד"ר רינה קוהנאבנר
המתירנות הוסיפה בעיות

נית. ראשית היה עלי להרגיעו, להבהיר לו שיש פיתרון לא רק לדיכאון אלא גם לאימפוטנציה שלו. רמזתי ששיחורור מפחדים יוכל להחזיר אותו שוב לתיפקוד הנכון. זו לא מחלה, לא פגם, אלא מצב גופני מסוים וחולף.

הסברתי לו שמצב זה אולי מבייש ומדכדך, אבל הוא ניתן לריפוי. הסברתי לו גם שעליו להשתחרר, לחדול מהדאגה האם היא נהנת, האם הוא מספק אותה, האם היא תבגוד בו או תעזוב אותו. ביקשתי ליצור מצב זמני של אנוכיות כדי שהוא יוכל להתרכז בהנאותיו המיניות.

הסברתי לשניהם שבשלב זה חייב כל אחד מהם לקחת אחריות על סיפורו. זה יכול לשחרר מדאגתיתו של האחד כלפי השני, דאגה שהיא הרסנית ביגלל הלחץ והציפיות שמעילה האשה על בעלה.

לאשה הסברתי שדחיית הסיפוק הקליר טוראלי שלה גורמת לבעלה להיות חסר אונים במערכת יחסיהם. להתייחסות ייחסות המציאותית והמבינה יכולה להביא לישיחורור ופתיחות ביניהם.

עד לכאן זו הייתה שיחת הבהרה. בשלב ראשון אני ממליץ להימנע בכלל מקיום יחסי-מין. מאוחר יותר, באופן הדרגתי, מתחילים בני-הזוג במשחקי אהבה. בשלב זה צריכה להתפתח התייחסות בשלה ומציינת אותית למין. רק כאשר הופכים בני-הזוג הם יכולים להגיע לקיום יחסי-מין מלאים. זהו טיפול קצר, ללא התייחסות לבעיות העמוקות יותר.

מהו העיקרון הטיפולי המקובל עידך לשיפור מערכת-יחסים משובששת?
ברשותך, אענה לך כפי שאני נוהג לענות לפונים אלי בבעיות אלה.

קודם כל אני מציע למטופלים לעצור במקום — לחדול מחלומות על אורגזמה נשית או גברית. אני מציע להם לחדול מקיום יחסי-מין ומהאשמות הדדיות. אני מנסה להוביל אותם לעשיית בדיקבית — כל אחד עם עצמו. רק מאוחר יותר, כשהם יותר רגועים, אני מציע להם לחפש את המשותף, היפה והחשוב. את התכונות הבריאות והחזקות שלהם.

שלב נוסף הוא יצירת אווירה של חברות וחבה או אהבה. אווירה בה שני בני-הזוג מתחילים להרגיש בטוחים וחופשיים

אולם הטיפול יכול להסתכם בהרגעה, הדרכה, בהבהרת התיפקוד הנשי-המיני וב-הצגת האפשרות של היי-מין מספקים. אשה כזו לא מחפשת אורגזמה. יחסיהם של שני נעשו תמיד תוך-כדי הרדה והיו מכאיבים ומאכזבים.

גברים רבים מגיעים עם סיפור בדבר שפיקה מוקדמת או אימפוטנציה. בשני ה-מיקרים הם אינם מסוגלים לקיים מישגל מספק, גם לא את האשה. הם מרגישים מבווישים ומשופלים. אחרי בירור ראשוני ניתן להדריך גבר כזה בטכניקה של עצי-רה, בלימוד הדרגתי להפסיק מישגל כרגע שהוא מרגיש שהוא הולך לגמור. כמובן שאי-אפשר לעשות זאת ללא שיתוף פעולה מצד-בת-הזוג.

הדרך הטיפולית, המבוססת על הטכניקה הביהביוריסטית היא הפעלת לחץ על בסיס הפיון, בעזרת היד שלו או של בת-זוגו. משתמשים בה במכון של מסטרס וג'ונסון בסנט-לואיס.

כמה אנשים, גברים ונשים, סובלים מ-אותן בעיות חמורות שעליהן סיפרת?

כמחצית מהגברים התנסה לפרקים ב-חוויה הבלתי-נעימה של אימפוטנציה חר-לפת. המחצית-השנייה של הגברים חיה בפחד מתמיד, הכרתי או תת-הכרתי, פן זה יקרה להם. הפחד הוא הבעיה.

זה יכול לקרות בגיל העשרה, כשהנער בשיא יכולתו המינית, או בגיל מבוגר יותר, כתוצאה מהחשש שגיל מתקדם חייב לתת את אותותיו. בעיה זו מוצאים בשכר-נות עוני ובאיזורי יוקרה באותה השכיחות. לא קיים, כנראה, שום מצב רפואי הגורם לתיסכול, השפלה והרס כמו אימפוטנציה. כל עוצמת התפיסה העצמית הגברית, בכל התרבויות והשכבות החברתיות מושקעת בזיקפה. חשוב לדעת שאימפוטנציה על רקע נפשי אינה קשורה, בהכרח, בליקויים נפשיים אחרים.

אתה יכול לספר על מיקרה אופייני ש-הגיע לקליניקה שלך? מהו הטיפול שאתה מעניק?

יש שוני בין ההתייחסות הטיפולית לג-בר רווק במסגרת חופשית ובין גבר נשוי, שחי עם בת-זוג קבועה. במיקרה של גבר נשוי טיפלת, למשל, במיקרה של גבר נשוי

(החשך עמוד 43)
התיאורית האנליטית, לפיה אורגזמה וגינאלית היא נחלת אישיות בוגרת בעוד שאורגזמה קליטוראלית היא נחלת אי-שיות ילדותית, לא זכתה עד היום לעידוד מדעי.

מדע הסכסולוגיה מבדיל בין שני סוגי אורגזמות אלה ומאפיין אותם לפי סוגי נשים.

אורגזמה קליטוראלית מתוארת על-ידי נשים כאכסטטית, כגורמת הרגשת התעלות ואיבוד השליטה-העצמית תוך כדי תשוקה אדירה.

הגירוי שיוצר הדגדגן מתאים לנשים ש-אינן חוששות לאבד את השליטה העצמית ולהגיע להנאה אכסטטית. האורגזמה הור-גינאלית מתוארת כמתונה יותר, שקטה ודוממת. הגירוי הווגינאלי מסוגל להביא אורגזמה ללא התרגשות גופנית מסיבית כפי שעושה זאת גירוי הדגדגן. אורגזמה וגי-נאלית היא חלשה יותר ולא מביאה להת-פרקות אכסטטית.

לאשה הנוטה לשלילת סגולות אישיות ולחוסר מציאותיות, גירוי הדגדגן אינו די מוחשי. היא זקוקה לחדירת הפין לשם בניית ריגוש מיני. לאשה עם אישיות כזו לא תעזור הידיעה על עדיפות הדגדגן.

סוג אחר של נשים מעדיפות את חדירת הפין, גם נשים עם זיכרון דמות האב. מישגל שיש בו חדירת פין לוואגינה הוא תבנית היחסים שקלטה הילדה בבית הור-יה. אותה נערה שלא השתחררה מדמות האב כגבר דומיננטי, הגבר שנותן פרסים על מילואי ציפיותיו — נהנית יותר מ-מישגל וגינאלי. דמות האב הפכה אצלה לאבטיפוס של יחסיה והתייחסותה לגבר בכלל.

מבלי להתייחס לשאלה למה נשים מעדי-פות גירוי וגינאלי או קליטוראלי יש לז-כור שכל איזור אירווגני בגוף מביא לריגוש מיני. כל איזור ומידת הריגוש שלו — דבר שאינו מוטל בספק הוא שהדגדגן עשיר בעיצובו הממקם באיזור שיטחי, דבר המאפשר לאשה הנאה רבה. הנאה מגירוי הדגדגן היא טיבעית, אולם בלתי מספקת.

מהו הבעיות השכיחות שמביאות היום אנשים לטיפול בקליניקה שלך?

„אשה הסובלת מהתכווצות שרירי הנרתיק, או גבר הסובל

מאימפוטנציה, חייבים ללמוד מחדש להאמין ביכולתם ליהנות ממגע מיני!“

שיים יותר, שבה המטרה נראת משותפת ואפשרית להשגה. רק אז אני מציע להם להתחיל מחדש בפעולות מיניות שונות (לא בהכרח מישגל). אנחנו עובדים על השגת פתיחות, הבנה, ידידות תמיכה הדדית והנאה — פשוט הנאה.

בשלב מתקדם יותר אנחנו מנסים לל-מוד את רצונם של בני-הזוג, מנסים לג-לות מה ואיך נעים להם. אין המדובר רק על לימוד הטכניקות אלא גם על מילוי פנטאזיות מיניות של בן או בת הזוג. כאשר זה מצליח ניתן לנסות לקיים יחסי-מין מלאים. זהו השלב הסופי, ואליו ניתן להגיע רק אחרי שהשלב הקודמים הוכת-רו בהצלחה.

במהלך טיפול זה חשוב מאוד לדעת לגייס ריכוז מקסימאלי, להצליח לתת דרוור לכל הפאנטזיות המיניות, פראיות ככל שיהיו.

ריכוז מקסימאלי בחוויה אינו מאפשר להתפנות לצרכי הפרטנר. עוצמת הריכוז שאליה מסוגל להגיע כל אחד לחוד עומדת ביחס ישיר לעוצמת האורגזמה שהוא יכול להשיק. כאן יש מקום להיפרד מהמיתוס של „לגמור ביחד“, כי זה פשוט בלתי-אפשרי.

מה דעתך על הדיון הגלוי והפומבי על בעיות מיניות?

יש להיזהר מלהיכנס לזיכוכו צעקני ר-מאשים, כי לא זו הדרך. האשמות הדדיות אינן מכשיר לפיתרון בעיות. צריך להת-ייחס לעניין בכובד-ראש והרצינות ה-ראויים לו. יש לעשות זאת בעדינות רבה, כי הנושא הוא מסובך, רגיש ואינטימי עד מאוד.

צריך להיזהר ללכת שולל אחרי הסיס-מות של החברה המתורנית, כביכול, כפי שאנחנו רואים, אין זה דבר פשוט. דפיקה חפופה או ירידה על הדגדגן לא מסוגלים להעניק לנו כל אורגזמה.

שוררת בינינו אווירה טובה ומצבנו ה-לכללי היה תמיד טוב.

מדברי האשה הבנתי שאין לה קושי להגיע לאורגזמה. היא מתגרה מהר ומצ-ליחה להגיע לאורגזמה וגינאלית — בתנאי שהמישגל נמשך לפחות עשר דקות!

היא מסוגלת גם להגיע לאורגזמה קלי-טוראלית, למרות שהדבר דוחה אותה. „אני לא אוהבת את זה, זה כמו אוננות או הור-מוסקטאליות.“

„אני אוהבת את בעלי, ואני רוצה להמ-שיך לחיות איתו. איני יודעת מה קרה לו. אף פעם לא התלוננתי, רק ביקשתי שנקיים יחסים לעיתים קרובות יותר, ובמשך זמן ארוך יותר. בעלי אמר לי תמיד שהוא אוהב לעשות איתי אהבה.“

מובן היה לי שמדובר בגבר שהיו לו תמיד בעיות וקשיים בקיום יחסי-מין. בק-שר ההדוק עם אימו ראיתי מכשול בקיום יחסים עם נשים אשכנזיות, שהזכירו לו את אימו. זאת הסיבה שהוא בחר להתחתן עם אשה ממוצא ספרדי. כמו בתקופת ה-רווקות, כך גם בנישואיו הוא לא חש ביטחון ביכולתו המינית, ותדמיתו הגברית היתה ירודה. דרישות אישתו לקיים יחסי-מין תכופים (דבר שבעיניה היה טבעי —

הלא הוא אוהב את זה) במישגל ממושך ודתייה של כל דרך אחרת לסיפוקה (למ-רות יכולתה) רק הגבירו את פחדיו.

הפחד והמתח שבו היה שרוי במצבים מיניים גרמו לו לאבד את שארית הביט-חון, ואו הופיעה האימפוטנציה. במיקרה כזה, כש לפני אדם השרוי בדיכאון המספר על מחשבות התאבדות, היה צורך בטיפול שיתן תוצאות מהירות עד כמה שאפשר. לכן התעלמתי מבעיותיו האדיפאליות ומ-בעיית בחירת בת-זוג ממוצא שעורר את הסתייגות אימו.

החלטתי למקד את הטיפול בבעיות אי-שיות הנוגעות ישירות לאי-יכולתו המי-

הסובל מחוסר כוח-גברא. שני בני-הזוג הופיעו יחד. היא אשה יפהפיה, שחומת עור, בת 28, לבושה בקפידה. הוא בן 36, נראה מבוגר מכפי גילו, מדוכא, מונח ב-לבושו. שניהם בעלי השכלה אקדמאית ונשואים שלוש שנים.

הגבר פתח ואמר: „אני סובל מחוסר זיקפה ודיכאון. חדלתי לעבוד, איני ישן בלילות, איני אוכל. אני מסתגר בבית כי דבר לא מעניין אותי.“

„מה שנה וחצי אני סובל מאימפוטנ-ציה, שהחמירה עוד יותר בחצי השנה ה-אחרונה. אני לא מסוגל כלל לקיים יחסי-מין, ואין לי כל עניין במין. יש רגעים שנדמה לי שהכל אבוד. איזה ערך יש לחיים כאלה? השכלתי אפילו לשים קץ לחיי. לא הדיכאון מפריע לי, אלא העוב-דה שאני רוצה להיות כמו כל אחד. אני אוהב את אשתי, אבל נצטרך כנראה להיפ-רד.“

„בתקופת רווקותי נפגשתי עם בחורות,

לא אחת קרה שבה לקליניקה אשה. ה-נשואה כ-12 שנה, ובפיה תלונה על חוסר כל יחסים מיניים. היא הגיעה בשלב מאו-חר, רק כנסיון נואש אחרון להציל את הנישואין. היא לא היתה מסוגלת לקיים מגע-מיני ביגלל התכווצות קשה של שרי-רי הרתיק, חופעה שאינה מאפשרת חדי-רת איברי-מין גברי.“

יש צורך לשחרר אשה כזו ממתחים ומ-פחדים. רק אחרי-כך יכולה אחות — עדי-טה אשה — להמחיש לה, בעזרת ויברא-טור, שהחזירה אפשרית.

אשה כזו מגלה לפתע שהיא מסוגלת, כמו כל אשה אחרת, למה שנראה עד לפ-ניכך כבלתי-אפשרי. היא מתחילה להאמין ביכולתה לתפקד ולהינות מחיי-מין. וב-מיקרה שהיא נשואה — גם להציל את חיי-המישפחה שלה.

לא מעטות הן הנשים המגיעות לקליני-קה ומתלוננות על יחסי-מין מכאיבים. הסיבות דומות לסיבות במיקרה הקודם,

„איזו השפלה זאת!“

„מה פיתאום קראו לחלק בגוף שלי דגדגן? שאלה צעירה בשם עמליה ככנס האחרון של הפמיניסטיות בירושלים. „מה זה, מדגדגים אותי שם? איזו השפלה זאת? ערכת מחקר משלי, ומצאתי שם אחר. בספר הנשים קורא הרמב"ם לאותו אבר בשם, עטרה. שלא נדע מה הסיפור העומד מאחורי השם הזה? מסופר שם על בחורה שהרבי בודק אם אפשר להשיא אותה לבן-זוג. איך הוא עושה זאת? הוא מכניס את היד שלו לתוך אברי-המין של הנערה. הרבי בודק אם היא מגיעה לאורגזמה, כשהוא נוגע לה בעטרה.“

„זה לא סימפטי, אבל בכל זאת זהו שם טוב יותר מהשם דגדגן, אפילו שבא בתוך סיפור כזה מגעיל.“

„מה עשה בך-יהורזק? השתמש במילה, עטרה' לפין הזיכרי. זהו זה, העולם אינו בדיוק שלנו!“